

Gudskelof, att tvätten nu är slut,
Jag har fått en fristund, som mig gläder!
Söta du! alltsedan jag kom ut,
Har jag hållit på att dra ut kläder.

Herrskapet är adel, som du vet,
Fröken har nyss gått och läst för presten.
Frun är smärt, men brukspatron är fet,
Men ofantligt hyggliga för resten.

Gården skuggad är af ek och lönn,
Fast på vintern nu är allting fruset;
Trädgård, som går ända ner till sjön,
Och en stor anläggning bakom huset.

Strax bredvid logera helt förnöjdt,
I en byggnad mellan höga lindar,
En bokhållare, som blåser flöjt,
Och en gammal inspektor, som vindar.

Så ha vi ett hyggligt presterskap:
Frun skall vara själfva hjertligheten.
Bruket har sin egen eskulap,
Stor och rund som solen i *Profelen*.

Jagt och landtbruk är hans hela lif,
Kläcka ägg och laga till komposter.
Karl'n är välment som ett laxativ,
Frun är skarp som ett janini-plaster.

Här kan ej beskrivas på en dag
Allt som finns af hästar, får och galtar:
Tretti kor af Holsteins bästa slag,
Atta pigor och en kusk som haltar.

Men af allt mitt rum är bäst ända,
Senapsgult och himmelsblå fasoner.
Soffan har madrass med skinntyg på,
Sängen två utskurna kupidoner.

Sängomhänget är af hvit musslin,
Taflor rundt kring alla väggar sitta.
Jag fick lof att skarfvå rullgardin,
Se'n en qväll bokhållarn stod och titta.

Utanför jag har en bänk af torf.
Kors min Gud, hvad jag i vår skall njuta!
Det var sannt — jag skulle stoppa korf:
Söta du, förlåt! jag måste sluta.

